

LINDA VAN RIJN

WINTER CHALET

Vier vriendinnen genieten van een skivakantie in het Oostenrijkse skioord Kirchberg. De moord op een van hen stelt iedereen voor een raadsel...

LITERAIRE THRILLER

Linda van Rijn

WINTER CHALET

Litteraire thriller

PROLOOG

Dinsdagavond 21:00 uur

ZE KEEK OP VAN HAAR BOEK TOEN DE BEL GING. EEN VRO-
lijk klingelgeluid dat nagalmde in haar oren. Haar hart
sloeg even over, al wist ze zelf niet waarom. Misschien
door wat er was gebeurd. Maar al zou het hem zijn, dan
had ze nog weinig te vrezen. Ze kende hem. Het zou alle-
maal wel loslopen.

Ze sloeg haar dekentje terug en zette haar voeten op de
grond. Met moeite kwam ze overeind van de bank. Haar
wangen hadden een warme gloed van het haardvuur. Ze
opende de deur naar de gang.

Kou sloeg haar tegemoet. Ze huiverde en trok haar bad-
jas dicht om zich heen. Ze zag er belachelijk uit, maar
wat gaf het. Het kleine halletje baadde ineens in een felwit
licht toen ze de lamp aan knipte. Ze knipperde met haar
ogen.

Er was geen raampje bij de deur, niet eens een spionnetje. Raar eigenlijk. Ze wilde weten wie er voor de deur stond. Voor de zekerheid. Ze haalde adem. Diep, het deed een beetje pijn in haar longen. Doe normaal, sprak ze zichzelf in gedachten streng toe. Doe gewoon open.

Voor de tweede keer schalde het geluid van de bel door de gang. Het deed pijn aan haar oren. Ze mompelde iets en reikte naar de deurklink. Hij voelde koud aan, het zou inmiddels wel weer vriezen buiten.

Ze duwde de klink naar beneden. De deur kraakte een beetje toen ze hem opende. De buitenlamp was aangegaan en verspreidde wit licht. Ze keek om het hoekje. Eigenlijk stond ze al klaar om hem te zeggen dat hij moest opduvelen.

‘Huh,’ zei ze, verbaasd om wie er voor de deur stond, ‘jou had ik niet verwacht.’ Ze herstelde zich en zette een stap opzij. ‘Kom snel binnen, het vriest dat het kraakt.’

Ze zag het voorwerp pas toen het haar al bijna raakte. Groot en donker kwam het op haar af.

DEEL 1

1

Zaterdag

‘HET ZIET ER ECHT GEZELLIG UIT.’

‘Leuk zeg, dat hout. Ik ben meteen in de wintersportsfeer.’

‘Anders ik wel.’ Karen van Heusden keek goedkeurend naar de buitenkant van het Oostenrijkse chalet waarvan ze de sleutel in haar hand hield. Het zag er precies zo uit als ze zich had voorgesteld. De foto’s op de website hadden niet gelogen. De donkere planken en de in groten getale aanwezige hertenkoppen die ertegenaan waren gespijkerd – jachttrofeeën die de eigenaars of hun voorouders ongetwijfeld zelf hadden veroverd – brachten haar meteen in Oostenrijkse sferen. ‘Leuk ook dat ze de kerstversiering gewoon twee maanden hebben laten hangen’, grinnikte ze.

Naast haar lachte Isa Vertongen. ‘Ach, die brengt toch een bepaalde sfeer met zich mee. Of het nou december is of eind februari. Ik vind het altijd wel iets hebben.’

Karen duwde de sleutel in het slot en draaide die om. De deur zwaaide open en een golf warme lucht kwam hen uitnodigend tegemoet.

‘Ah, lekker’, zei Chantal Damstra, die haar twee vriendinnen voorbijliep en als eerste binnen stond. Ze wreef haar handen tegen elkaar. ‘Een beetje warmte, daar was ik wel aan toe. Niet te geloven, wat is het koud buiten.’

Het was inderdaad flink onder nul, stelde Karen vast met behulp van de thermometer die met een spijker aan de houten buitenmuur was bevestigd. Min acht, en dan zou het volgens de voorspelling vannacht nog kouder worden. Ze was blij dat de verhuurder de verwarming al had aangezet, anders zouden ze het huisje vanavond niet meer warm krijgen. Het chalet was van twee oudere Nederlanders die al jaren in Kirchberg woonden en meerdere huizen verhuurden. Eerlijk gezegd had Karen bij het boeken niet verwacht dat het huis er zo goed uit zou zien, en dat de eigenaars zo veel moeite zouden hebben gedaan om hun letterlijk een warm welkom te geven. Eigenlijk hadden ze het chalet vooral uitgekozen vanwege de aantrekkelijke weekprijs. Zelf vond ze het niet erg om wat meer geld uit te geven, maar ze moest rekening houden met haar vriendinnen en dus hadden ze uiteindelijk dit nogal voordelige huis geboekt.

‘O kijk, de open haard staat zelfs aan’, riep Chantal verrukt vanuit de woonkamer. ‘En ze hebben een fles wijn voor ons neergezet. Wat aardig.’

Karen liep achter haar vriendin aan naar binnen. Op de massief houten eettafel stond een fles rode wijn. Er lag een kaartje naast met een boodschap van de eigenaar en het telefoonnummer waarop hij te bereiken was als ze vragen hadden. Karen pakte de fles. Oostenrijkse wijn, zag ze, een

Blauburgunder. Ze had een paar jaar geleden een wijncursus gevolgd waar ze had geleerd dat uit Oostenrijk tegenwoordig louter kwaliteitswijnen kwamen. ‘Zullen we deze dan zo maar meteen ontkurken?’ stelde ze voor.

Haar vriendinnen knikten instemmend. ‘Even de spullen uit de auto halen en dan hebben we wel een glas verdiend’, zei Chantal.

Karen knikte. Ze had weinig zin om met koffers te sjouwen, maar als ze het meteen even deden, konden ze daarna tenminste lekker ontspannen. Dan was het echt vakantie.

Een halfuurtje later hief ze haar glas en tikte het tegen de glazen van Isa en Chantal. ‘Op de skivakantie’, zei ze uitbundig.

‘Op de vakantie’, herhaalden haar vriendinnen instemmend.

‘Mijn eerste skivakantie’, voegde Chantal eraan toe. ‘Ik vrees dat ik morgen aan alle kanten door vierjarigen op kleine skietjes wordt ingehaald.’

‘Reken daar maar op’, lachte Karen. ‘Als je voor het eerst op ski’s staat, vraag je je echt af wat iedereen daar nou zo leuk aan vindt. Maar geloof mij, het wordt vanzelf leuker en tegen de tijd dat we met z’n drieën van de zwarte piste gaan, ben je verslaafd.’

‘Dat duurt nog wel even, hoor’, zei Isa. ‘Het is tien jaar geleden dat ik voor het laatst heb geskied en ik was bepaald geen natuurtalent. Jij bent de enige van ons die als klein meisje al op de ski’s stond.’

Karen had leren skiën toen ze net vier jaar was en in haar jeugd had ze geen jaar overgeslagen. Jammer genoeg was ze nu al drie jaar niet meer op wintersport geweest. Ze was blij dat ze haar vriendinnen had kunnen overhalen samen te gaan skiën. Het was eigenlijk in een opwelling

besloten, en meteen de volgende dag hadden ze dit chalet geboekt. Dat was nog maar zes weken geleden geweest.

‘Jammer dat Annemieke er nog niet is’, merkte Chantal op.

Karen knikte. Annemieke, hun andere vriendin, had helaas haar plannen iets moeten wijzigen door een project op haar werk. Ze zou dinsdagavond met het vliegtuig en de trein naar Kirchberg komen en dan aanhaken.

Ze nam een slok. ‘Lekkere wijn’, was haar commentaar. Ze zette het glas op de salontafel, die van hetzelfde donkere eikenhout was gemaakt als de eettafel. Isa en Chantal hadden het over de skiles die ze morgen wilden gaan regelen. Karen luisterde met een half oor. Ze liet haar blik door de kleine woonkamer glijden. Knus, dat was het woord dat meteen bij haar opkwam. Ze zou de inrichting nooit hebben uitgekozen, maar het paste helemaal bij de wintersportsfeer. De wanden waren betimmerd met vurenhout en voor de ramen hingen roodgeblokte gordijntjes die hun beste tijd wel hadden gehad. Er stonden kerststukjes van dennentakken en hulst, met roodgouden strikken. Karen glimlachte. Ze hield niet eens van kerst.

Ze trok haar benen onder zich op de comfortabele bank. Het meubelstuk stond er waarschijnlijk al jaren en in het zitgedeelte zat een kuil, maar in de grote kussens kon je helemaal wegzakken. Ze zag zichzelf hier al zitten na een dag skiën, helemaal rozig en warm van de wijn. Gek eigenlijk dat je nergens zo lekker moe van kon worden als een dag hellingen afdalen in de sneeuw. Na haar werk kon ze ook moe zijn, maar dat was een andere vermoeidheid dan de loomheid die je na het skiën had. Express hadden ze gekozen voor een chalet waarin ze zelf konden koken, zodat ze na de après-ski thuis konden komen en de deur niet meer uit hoefden. De tijd waarin ze

op wintersport echt ging stappen, lag inmiddels wel achter haar. Isa, Chantal en Annemieke waren ook niet van die feestnummers.

Althans, niet meer. Soms dacht Karen met enige weemoed terug aan de tijd dat ze alle vier nog vrijgezel waren en gingen stappen tot het licht werd. Tegenwoordig was zij de enige die genoot van het vrijgezellenbestaan. Ze was vierendertig, bijna alle vrouwen van haar leeftijd hadden kinderen of een steeds nadrukkelijker kinderwens. Dat laatste was haar vreemd. Ze vond haar leven prima zoals het was. Af en toe had ze een relatie, maar vooralsnog was er niemand voorbijgekomen met wie ze zelfs maar had willen samenwonen. Niet dat ze eenzaam was. Er waren genoeg mannen in haar leven. Maar daarover had ze het niet met haar vriendinnen. Ze dacht niet dat die zouden begrijpen waarom deze levensstijl haar zo goed beviel.

Ze kneep haar ogen samen en keek naar de kaarsen op de schoorsteenmantel. De standaards zouden in elk ander interieur van wansmaak getuigen, maar hier pasten ze precies. Chantal had ze aangestoken en de vlammetjes verspreidden een goudgeel licht. Het vuur in de open haard knapperde en in het hele huisje hing de typische geur die bij haardvuur hoort. Karen snoof. Het prikte een beetje in haar neus. Die geur was de reden dat ze in haar eigen Haarlemse stadsappartement een gashaard had laten inbouwen die geen geur verspreidde en die ze met een afstandsbediening in twee seconden aan en uit kon zetten. Maar zo'n ding zou hier volledig detoneren.

Ze reikte naar haar wijn en nam nog een slok. Naderkend draaide ze het glas aan de steel rond. Het was een tijd geleden dat ze een wijntje had gedronken met Isa en Chantal. Zeker twee maanden, misschien wel drie. Het was de afgelopen tijd nogal hectisch geweest. Zelf had ze

te maken gehad met twee zieke collega's, wiens lessen ze had moeten overnemen. Met alle bezuinigingen op cultuur was het bestuur van het cultureel centrum waar ze als docent werkte erg huiverig als het op het inhuren van vervangers aankwam, ook al stonden de freelancers in de rij voor werk. Karen had geprobeerd de directeur ervan te overtuigen dat het echt nodig was om versterking in te zetten en dat je met een freelancer helemaal geen risico liep, en ook dat de lessen nog steeds zo populair waren dat ze niet bang hoefden te zijn voor minder aanmeldingen en dus minder inkomsten. Maar ook al had ze gepraat als Brugman, het had geen effect gehad. Ze had drie keer zo hard moeten werken. Hoe leuk ze het ook vond om kinderen van alles over kunst bij te brengen en hen te stimuleren hun eigen creativiteit op allerlei manieren te gebruiken, zes dagen per week minstens negen uur werken, was iets te veel van het goede. Ze had gemerkt dat haar lessen eronder leden en dat was jammer. Karen vond het leuk om elk kind persoonlijke aandacht te geven en te laten zien hoe een beeld, schilderij of ander kunstwerk nog beter en mooier kon worden. Daar had ze te weinig tijd voor gehad, omdat ze tijdens de lessen die ze gaf ook de andere lessen moest voorbereiden. Ze liep rond met een gejaagd gevoel en regelmatig was ze 's avonds thuisgekomen met nul energie en een hoofd dat overliep van alles wat ze nog moest doen. Op wat sms'en en af en toe een telefoontje na had ze nauwelijks tijd gehad voor haar vriendinnen. Gelukkig was een van haar twee collega's inmiddels weer aan de slag en zou de ander ook binnenkort beginnen. En na deze welverdiende vakantie zou ze vast ook weer meer energie hebben.

Ze had zich wel schuldig gevoeld naar haar vriendinnen dat ze zo weinig tijd had gehad. Vooral Isa had de afgelo-

pen tijd wel wat steun kunnen gebruiken nu er vijf maanden geleden een einde was gekomen aan haar huwelijk. Officieel waren zij en Michel nog niet gescheiden, maar nadat ze de knoop hadden doorgemaakt, had Michel meteen het huis verlaten en sindsdien was het woord vechtscheiding de beste omschrijving van de situatie waarin Isa terecht was gekomen. Karen had haar gebeld en ge-sms't om haar een hart onder de riem te steken, maar ze had vaker niet dan wel voor haar vriendin klaargestaan toen die graag even wilde langskomen of desnoods ergens snel een kop koffie wilde drinken. Gelukkig was Isa het type niet om haar dat na te dragen, maar toch knaagde het bij Karen. Ze was blij dat ze deze week alle tijd had om verloren aandacht in te halen.

Het viel haar op dat Isa niet zo spraakzaam was als het over de scheiding ging. In de auto had ze elke keer subtiel het gespreksonderwerp veranderd. Karen had het idee dat er meer speelde dan Isa wilde laten blijken en ze vroeg zich af waarom haar vriendin niet het achterste van haar tong liet zien. Het enige wat Karen wist was dat Isa's ex Michel het haar niet makkelijk maakte in de scheiding en dat het belang van hun dochttertje Lieke bij hem niet op de eerste plaats leek te staan. Lieke was pas twee en er was Isa alles aan gelegen om het meisje met zo min mogelijk schade door de scheiding van haar ouders heen te loodsen, maar zo'n instelling werkte alleen als beide ouders erachter stonden. Michel kon volgens Isa maar niet over het idee heen stappen dat Isa hem deze scheiding had aangedaan en dat ze daarvoor moest bloeden. Hij had een advocaat ingehuurd die voor pitbull kon doorgaan en alles wat Isa voorstelde met betrekking tot het ouderschapsplan dat ze moesten opstellen voordat de scheiding definitief kon worden uitgesproken, werd door Michel en zijn ad-

vocaat van tafel geveegd. Vooralsnog woonde Lieke bij Isa en mocht Michel zijn dochter om het weekend en doorde-weeks een dag ophalen. Dat vond hij niet genoeg. Hij wilde de regeling omdraaien, ook al werkte hij fulltime en Isa maar drie dagen. Dat leek Karen behoorlijk onpraktisch, maar voor Isa ging het natuurlijk wel wat verder dan dat. Lieke was inzet geworden van de strijd en zelfs Karen begreep dat elke moeder dat haar kind wilde besparen.

Chantal gaapte hartgrondig. 'Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik ben kapot. Van autorijden word ik altijd zo moe. Ik wil eigenlijk gaan slapen.'

'Dan doe je dat', zei Karen. Het was halftien. Zelf was ze gewend nooit voor twaalfen naar bed te gaan, al wilde ze het vanavond ook niet te laat maken. Vroeger, toen ze als tiener met haar ouders was gaan skiën, had ze zelden een piste gezien voor elf uur 's ochtends, maar nu hield ze van de pistes in de vroege morgen. Dan waren ze nog strak en glad en de frisse ochtendlucht maakte haar hoofd helemaal leeg. Ze verheugde zich er nu al op. Jammer genoeg was er geen plek geweest om haar eigen ski's mee te nemen en moest ze morgenochtend eerst naar de skiverhuur. Maar ze wist precies haar maat en welke schoenen lekker zaten, dus hoopte ze snel klaar te zijn.

'Hoe laat staan we morgen op?' vroeg Chantal.

Isa keek naar Karen. 'Weet jij hoe laat die skiverhuur opengaat?'

'Acht uur. Als we er vroeg zijn, hoeven we niet zo lang te wachten. Bovendien kunnen jullie dan daarna naar de skischool. Die zit ernaast.'

'Acht uur daar dus', zei Chantal. 'Zullen we om halfacht ontbijten?'

De andere twee stemden in. Chantal stond op en pakte haar spullen bij elkaar. 'Wat voor weer wordt het mor-

gen eigenlijk? Laten we hopen dat chalet Sonnenschein z'n naam een beetje eer aandoet.'

'Reken daar maar op', zei Karen. Ze hield haar iPhone omhoog. 'Ik heb een speciale app op mijn telefoon gezet om de weersvoorspelling te kunnen bijhouden. Het ziet er voor de komende dagen prima uit. Misschien wordt het morgen aan het eind van de middag een beetje bewolkt, maar dat mag niet echt een naam hebben.'

'Tegen die tijd zitten we toch al aan de après-ski', zei Chantal. 'Ik denk dat ik morgen na één les al behoorlijk kapot ben. Ik heb de laatste tijd nauwelijks iets aan sport gedaan.'

'Ik ook niet', zei Isa. 'Ik wil inderdaad een beetje rustig beginnen.' Ze grijnsde. 'Hoe laat begint die après-ski?'

'Hoe laat je wilt', lachte Chantal. 'Ik hoop dat glühwein werkt tegen spierpijn.'

'Anders bier wel', zei Karen.

Chantal keek vies. 'Ik drink nooit bier.'

'O geloof mij, dat leer je vanzelf als je gaat après-skiën. Je moet wel, van glühwein word je veel te snel dronken.'

Isa knikte. 'Dat Oostenrijkse witbier is zo licht, dat lust jij ook wel.'

'O ja, Edelweiss', zei Karen genietend. 'Dat hoort echt bij wintersport. We leren je dat wel drinken, Chantal.'

Haar vriendin lachte. 'Jullie geven me een spoedcursus wintersporten. Nou, dan kan ik maar beter gaan slapen, zodat ik er uitgerust aan kan beginnen. Welterusten.'

Ze liep de trap op. Het hout kraakte een beetje. Karen schonk haarzelf en Isa nog eens bij en nestelde zich in de behaaglijke kussens van de bank.

Ze pakte haar glas. 'Lekkere wijn, hè?'

Isa knikte. Ze rommelde onder haar fauteuil en trok een bijbehorend voetenbankje tevoorschijn. 'Dat is nog eens relaxed', grinnikte ze. 'De inrichting ziet er niet uit, maar

ze hebben er wel rekening mee gehouden dat je hier komt voor de nodige ontspanning.' Ze legde haar voeten op het bankje. 'Als ik morgenavond verga van de spierpijn, kom ik deze stoel niet meer uit.'

'Morgenavond zal het nog wel meevallen,' zei Karen. 'De dag erop is het het ergst, vrees ik. Kwestie van doorzetten, dan gaat het vanzelf over.'

'Jij hebt makkelijk praten. Jij bent een ervaren skiër.'

'Ik weet zeker dat ik ook spierpijn krijg. Het maakt niet uit hoe ervaren je bent, als je spieren niet getraind zijn, ga je ze voelen.'

Isa keek haar aan. 'Jij sport toch best veel?'

Gewoonlijk was Karen drie keer per week in de sport-school te vinden, maar de laatste tijd was dat er nog wel eens bij ingeschoten. 'Het is zo druk geweest op het werk. Ik was 's avonds soms al blij als ik genoeg energie had om wat boodschappen te halen en te koken. En dat terwijl ik praktisch boven de Albert Heijn woon.'

'Je moet wel een beetje op jezelf passen, hoor,' zei Isa bezorgd.

Karen glimlachte. Van hun vieren was Isa echt de moeder. Dat kwam niet alleen doordat ze als enige een kind had. Ze was gewoon erg verzorgend, iets wat Karen totaal niet herkende. Isa leek ook over een zesde zintuig te beschikken. Als je even niet zo lekker in je vel zat, had zij het meteen door.

Maar vanavond wilde Karen het niet over zichzelf hebben. 'Maak je maar geen zorgen,' zei ze daarom. 'Ik vraag me eerder af of jij wel een beetje op jezelf past.'

Isa keek op. Karen zag dat ze schrok. 'Hoe bedoel je?'

'Ik heb het gevoel dat er iets aan de hand is.'

'Nee hoor,' zei Isa zogenaamd luchtig, maar Karen merkte de spanning in haar stem.

‘Kom op’, zei ze streng. ‘Ik ken je langer dan vandaag.’

Isa zuchtte. Ze vouwde haar slanke benen onder haar billen en streek een denkbeeldig pluusje weg van haar gebleekte spijkerbroek. Ze leek te aarzelen.

‘Wat is er, Ies?’ drong Karen aan. ‘Ik zie dat je ergens mee zit.’

‘Het is Michel.’ Isa sloeg haar blik neer. ‘Soms kan ik nauwelijks geloven dat ik ooit verliefd op hem ben geweest. Hij is zo anders dan toen we nog bij elkaar waren. Zo hard en...’ Ze maakte haar zin niet af, hij eindigde in een hulpeloos gebaar met haar hand.

Karen wreef over haar kin. Isa had weleens eerder gezegd dat Michel niet in zijn voordeel was veranderd, maar ze had moeite in te schatten wat dat precies betekende. Isa was ook gewoon een ontzettend gevoelige vrouw. Een opmerking waar een ander nauwelijks acht op zou slaan, daarvan kon zij drie nachten wakker liggen.

Ze deed haar mond open. ‘Er zijn maar weinig mensen die zich in een scheiding van hun beste kant laten zien.’

‘Dat weet ik wel, maar Michel...’ Isa haalde haar schouders op. Er sprak iets mismoedigs uit, vond Karen.

‘Natuurlijk staan jullie nu lijnrecht tegenover elkaar. En die advocaten maken het allemaal niet veel beter. Maar ik weet zeker dat jullie allebei het beste voor Lieke willen en dat de verhoudingen beter worden als dat ouderschapsplan eenmaal op tafel ligt.’

Isa schudde haar hoofd. Ze keek Karen recht aan. Er blonken tranen in haar blauwe ogen. ‘Het gaat verder dan bekvechten over de omgangsregeling. Hij bedreigt me. Hij zegt letterlijk dat als ik niet toegeef aan zijn wensen, hij het me betaald zal zetten.’

Karen fronste. ‘Zegt hij dat waar die advocaten bij zijn? Ik neem aan dat zij dan toch wel ingrijpen.’

‘Nee.’ Isa schudde haar hoofd. ‘Hij zegt het aan de telefoon. Hij belt me ’s avonds op en dan roept hij dit soort dingen. Of hij stuurt sms’jes. Eén keer stond hij zelfs voor de deur.’

Karen vond het moeilijk te geloven. ‘Is hij dan dronken ofzo?’

‘Nee, helemaal niet.’ Isa draaide haar glas rond aan de steel. ‘Was dat maar zo, dan zou er nog een verklaring voor zijn gedrag zijn. Hij is bij zijn volle verstand en hij roept dingen...’

Karen zag dat ze huiverde. ‘Wat voor dingen?’

Isa beet op haar lip. ‘Vreselijke dingen. Dat hij Lieke van me zal afpakken en dat hij zal zorgen dat ik haar nooit meer te zien krijg. Of dat...’

Haar stem stierf weg. Karen ging iets meer rechtop zitten. Ze voelde kippenvet over haar rug gaan. ‘Dat wat?’

Isa sloeg haar blik neer. ‘Dat hij me zal vermoorden.’

‘Doe normaal!’ riep Karen. ‘Heeft hij dat echt gezegd?’

‘Ik kan het je laten zien.’ Isa pakte haar iPhone van de tafel en gaf die aan Karen. ‘Kijk maar bij de sms’jes.’

Karen pakte de telefoon aan en zocht de berichten op. Ze had moeite te geloven wat Isa zei. Ze kende Michel als een aardige, kalme vent, die gek was op zijn vrouw en dochter. Ook al was de liefde tussen hem en Isa nu over, dan zou hij haar toch niet echt bedreigen? Het leek haar waarschijnlijker dat Isa veel gevoeliger reageerde dan nodig op dingen die Michel had geroepen.

Ze vond de berichten van Michel en opende ze. Er stond een hele rij onder elkaar, niet een beantwoord door Isa. Haar ogen vlogen er overheen. Ze voelde haar mond droog worden.

Lieke is van mij en ik zal het bewijzen. Jij raakt haar kwijt. Jij hebt haar nooit verdiend.

Als je niet akkoord gaat vermoord ik je. Je weet dat ik het meen.

Jij bent niks waard. Voor niemand. Lieke zal vergeten dat je haar moeder bent. Daar ga ik voor zorgen.

Vuile slet. Ik zou maar achterom kijken als ik over straat liep.

Elke keer als jij in je auto stapt, moet je je zorgen maken. Op een dag is het raak.

Karen keek geschokt op. 'Is dit echt van Michel?'

Isa knikte langzaam. 'Ongelooflijk, hè?'

Karen keek nogmaals naar de berichten. Er was weinig te misinterpreteren aan Michels taal. 'Je moet hiermee naar de politie', zei ze stellig. 'Dit hoef je echt niet over je kant te laten gaan. Kom op, Isa, hij bedreigt je! Ik weet zeker dat als dit in een rechtszaal wordt gebruikt, hij geen schijn van kans maakt. Dan mag hij Lieke nooit meer zien.'

Isa beet op haar onderlip. 'Ik ga niet naar de politie.'

'Je bent gek!' Karen had zin om haar vriendin door elkaar te schudden. Waar was haar strijd lust gebleven? 'Dit zijn regelrechte doodsb dreigingen. Hiervoor kan Michel gearresteerd worden.'

'En dan?' vroeg Isa. Ze nipte nerveus van haar wijn. 'Als hij al wordt gearresteerd – wat ik niet denk, want daarvoor moet je in Nederland echt wel iets meer uithalen dan het sturen van een paar sms'jes – dan staat hij binnen een dag weer op straat. En dan? Ik weet zeker dat hij meteen bij mij voor de deur staat.'

'Dan vraag je beveiliging!' riep Karen uit. 'Of een straatverbod, of weet ik veel. Je moet iets doen! Als je dit allemaal over je kant laat gaan, wint Michel sowieso. Dan denkt hij dat je een speelbal bent, dat hij met je kan doen wat hij wil.'

Isa pakte haar telefoon weer, die Karen op de salontafel had gegooid. Ze stak hem in de zak van haar spijkerbroek en veegde langs haar ogen. ‘Ik weet het soms gewoon niet meer’, zei ze met een verstikte stem. ‘Ik wil alleen maar het beste voor Lieke.’

Karen kwam van de bank en ging op de leuning van Isa’s stoel zitten. Ze wreef over de schouder van haar vriendin. ‘Het beste voor Lieke is als jullie samen door één deur kunnen, maar gezien die sms’jes, gaat dat niet gebeuren. En dan moet je doen wat je kunt om je kind te beschermen.’ Ze kneept even in Isa’s arm. ‘Ik denk dat je precies weet wat je moet doen. Als je wilt, ga ik met je mee.’

Isa keek op en glimlachte zwakjes. ‘Dat is lief van je.’
‘Wat zegt je advocaat hiervan?’

Isa keek weg. De schittering van de vlammen weerkaatste in haar ogen.

‘Ies?’ vroeg Karen met enige verbazing. ‘Je hebt het hem toch wel verteld?’

‘Ik hoopte dat het vanzelf over zou gaan.’ Ze nam een flinke slok wijn. ‘Je weet wel, als ik er niet over zou praten. Als ik er geen aandacht aan zou besteden.’

‘Maar zo werkt het niet’, concludeerde Karen. ‘Want hij houdt blijkbaar niet op. Wanneer heeft hij het laatste berichtje gestuurd?’

‘Hij sms’t bijna elke dag. Ik heb nog overwogen niet op vakantie te gaan. Ik durf Lieke bijna niet achter te laten.’

‘Weet je moeder het?’

Isa knikte half. ‘Ik heb gezegd dat Michel raar doet en dat ze extra goed op Lieke moet passen. Ik heb haar niet over de berichtjes verteld, maar volgens mij begrijpt ze het wel.’

‘Natuurlijk past ze goed op Lieke’, zei Karen. ‘Bovendien kan ik me niet voorstellen dat Michel zijn dochter iets zou aandoen.’